

ת"פ 46910/06/16 - עוזיאל גובס נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 46910-06-16 מדינת ישראל נ' גובס
תיק חיצוני: 253422/2016
לפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ
המבקש (הנאשם) עוזיאל גובס
נגד המשיבה (המאשימה) מדינת ישראל

החלטה

האם זכאי המבקש לפיצוי בהתאם לסעיף 80(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), לאחר זיכוי?

רקע

- ביום 20.06.16 הוגש כנגד המבקש כתב אישום שייחס לו עבירות של איומים (ריבוי עבירות), הכשלת שוטר במילוי תפקידו (ריבוי עבירות), העלבת עובד ציבור (ריבוי עבירות) ושימוש בכח או באיומים למנוע מעצר.
 - בתמצית, על פי עובדות כתב האישום, ביום 14.06.16, הגיע המבקש לסניף המוסד לביטוח לאומי ברחובות ודרש להיכנס מבלי לעבור בידוק ביטחוני. המבקש סורב ונהדף החוצה על-ידי המאבטחים ובתגובה לכך החל לצעוק, לקלל, להשתולל ואף איים והעליב את העובדים. המבקש עזב ובהמשך שב למקום, סירב לעזוב ואף סירב להזדהות בפני השוטרים שהוזעקו למקום. בהמשך המבקש התנגד למעצרו בכך שהשתולל, איים והעליב את אחד השוטרים. לאחר הגעתו לתחנת המשטרה, המשיך המבקש לקלל ולאיים על השוטר וירק לעברו.
 - המבקש הכחיש את המיוחס לו והודה שאכן קילל והתבטא בשפה קשה כלפי המאבטח והשוטרים לנוכח אלימות קשה שהפעילו נגדו במהלך שלבי האירוע השונים.
 - לאחר שמיעת הראיות, זוכה המבקש מכתב האישום.
- בנימוקי הכרעת הדין מיום 18.07.19, נותחו שלושת חלקי האירוע; העבירות כלפי עובדי הסניף, העבירות כלפי השוטר בסמוך לסניף והעבירות כלפי השוטרים בתחנת המשטרה.

א. **לגבי העבירות כלפי עובדי הסניף** נקבע, כי הסתירות בעדויות המאבטחים והשוטר בסניף והפער אל מול המתועד בסרטונים לא מאפשרים לתת אמון בגרסת המאבטח ולהעדיפה על פני גרסת המבקש. נקבע, כי למרות שהמבקש הודה שקילל ויתכן שאף איים על המאבטח, אין להרשעו מטעמים של הגנה מן הצדק (סעיף 32 להכרעת הדין).

ב. **לגבי העבירות כלפי השוטר בסמוך לסניף** נקבע, כי לא היה מקום לדרוש מהמבקש לעזוב את המקום, וכי עצם הימצאותו בסמוך לסניף אינה עילה לעיכובו או מעצרו. נקבע, כי הקללות והאיומים מצד המבקש היו בתגובה למעצר לא חוקי ולפעולה של שימוש בכוח שלא לצורך ובאופן מכאיב ומשפיל ולכן יש לזכותו מעבירות של איומים והתנגדות למעצר (סעיפים 48 - 49 להכרעת הדין).

ג. **לגבי העבירות כלפי השוטרים בתחנת המשטרה** נקבע, כי לאור התנהלות השוטרים בתחנת המשטרה על רקע מעצר לא חוקי, קמה למבקש זכות להתנגד למעצרו ולעריכת החיפוש על גופו. לפיכך זוכה המבקש מעבירות של איומים והעלבת עובד ציבור (סעיף 60 להכרעת הדין).

5. בעבירות בהן הודה המבקש הוא זוכה מחמת זוטי דברים ו/או הגנה מן הצדק.

6. בהכרעת הדין ישנה התייחסות אף למחדלי החקירה בתיק. חומרים ממצלמות האבטחה בסניף הועתקו באופן חסר ועל פי שיקול דעתו של המאבטח המעורב באירוע; לא נגבתה עדותם של הנוכחים במקום האירוע; לא הועלו דברים על הכתב על ידי שוטרים שנכחו באירוע, לא הועברו לתיק החקירה צילומים שצולמו באמצעות הטלפון הנייד של אחד השוטרים (שלטענת המבקש בוצעו לשם השפלתו) וכן לא ניתן הסבר לכך שהמבקש לא קיבל טיפול רפואי למרות שטען, כי נחבל בכל גופו. נקבע, כי מחדלי החקירה בתיק זה מהווים פגמים מהותיים שיש בהם לפגוע פגיעה ממשית בהגנת המבקש וביכולתו להוכיח טענותיו (סעיף 63 להכרעת הדין).

7. המבקש נעצר ביום 14.6.16. ביום 20.06.16, ביחד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים כנגדו. ביום 13.07.16 שוחרר המבקש, במסגרת מ"ת 46913-06-16, לקהילה טיפולית, בה שהה עובר לאירוע מושא כתב האישום. לפיכך, המבקש שהה במעצר מיום 14.06.16 ועד ליום 13.07.16.

בקשת המבקש

8. בבקשתו עותר המבקש לקבלת פיצוי בשיעור המרבי בגין ימי מעצרו, בהתאם לסעיף 80 לחוק ולהלן נימוקיה.

א. **לא היה יסוד להאשמת המבקש.** נטען, כי מקריאת נימוקי הכרעת הדין עולה, כי בתיק זה מתקיימת עילת פיצויים בשל היעדר יסוד להאשמה.

במסגרת שמיעת הראיות, הוגשו לבית המשפט סרטונים ממצלמות האבטחה המתעדות את המקום. סרטונים אלו אשר היו בידי המשיבה בעת הגשת כתב האישום ואשר נקבע לגביהם, כי **"הסרטונים לגבי האירוע בסניף ומחוצה לו מחזקים את גרסת הנאשם, כי מעצרו היה שלא כדין"** (ס' 76 להכרעת הדין). עיון בחומר הראיות, לרבות אותם סרטונים, מעלה, כי לא היה בהם ליצור אצל תובע סביר ציפייה להרשעה.

כוחם הראייתי של הסרטונים, כרסם אף בבקשת מעצרו של המבקש עד תום ההליכים, מ"ת 46913-06-16, שם נקבע, כי **"מצפיה בסרטונים... על פניו לא נצפתה, ברוב הזמן, התנהלות אלימה מצד המשיב ובכל אחד מן האירועים ההתנהלות מן הצד השני אגרסיבית הביותר מהתנהלות המשיב עצמו"** (פרוטוקול דיון מיום 12.07.16, עמ' 10, שורות 2-3).

זאת ועוד, די במחדלי החקירה המהותיים בתיק כדי ללמד, כי לא היה יסוד להאשמת המבקש.

ב. **קיימות נסיבות אחרות המצדיקות את הפיצוי** ואלה נוגעות להתנהלות בלתי תקינה של המשטרה ולנסיבותיו האישיות של המבקש.

מעבר לקביעות העובדתיות המבוססות על סתירות בעדויות עדי התביעה אל מול המתועד בסרטוני מצלמות האבטחה, ראוי לציין כי בהכרעת הדין זוכה המבקש גם מטעמים של הגנה מן הצדק. לנוכח הביקורת שנתמחה בהכרעת הדין על התנהלות המאבטחים והמשטרה, לא יכולה להיות מחלוקת בנוגע לעוול הגדול שנגרם למבקש אשר יש בו להצדיק קבלת פיצוי. נטען, כי מעבר לפגיעה הפיזית, הרי שבמסכת הפגיעות וההשפלות שחווה המבקש יש כדי להותיר במבקש צלקת נפשית.

אשר לנסיבותיו האישיות של המבקש. מצבו הכלכלי והבריאותי של המבקש קשה ביותר. הוא מתקיים מקצבת נכות מהמוסד לביטוח לאומי. הוא סובל מהתקפי חרדה, קשיי שינה ותפקוד ומבעיות בריאות נוספות. במהלך השנים הוא צבר המבקש חובות ולאחרונה החל בהליך של פשיטת רגל וניתן בעניינו צו כינוס נכסים.

ג. בהתאם לתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר) התשמ"ב - 1982 (להלן: **"התקנות"**) שיעור הפיצוי המרבי עומד על השכר החודשי ההמוצע במשק, דהיינו סך של 10,139 ₪ ולכן סכום הפיצוי המרבי ליום הוא בסך של 405.56 ₪. בנסיבות אלה עתר המבקש לקבלת פיצוי בסך של 12,166.8 ₪ בגין 30 ימי מעצר.

תגובת המשיבה

9. המשיבה מתנגדת לבקשה ולהלן נימוקיה.

א. **היה "יסוד להאשמה"**. אין מקום לקביעה, כי הגשת כתב האישום היתה ללא כל יסוד, בשים לב לתשתית הראייתית בתיק. תיק החקירה, אשר היה מונח בפני המשיבה, כלל עדויות המאבטחים והשוטרים ואף סרטונים ממצלמות האבטחה. נקבע בהכרעת הדין, כי אין לקבל את טענת ההגנה לפיה המאבטחים ידעו מיהו המבקש כשהגיע לסניף, ומכאן כי המבקש הוא מחולל האירוע. נטען, כי בהכרעת הדין קיימת תשתית

לעבירות בנוגע לשלב הראשון של האירוע, במוסד לביטוח לאומי. מדובר באירוע מתגלגל, אשר הוליד שני שלבים, כאשר נקבע, כי המבקש ביצע את העבירות אך זוכה בין היתר לאור הגנת זוטי דברים והגנה מן הצדק.

קביעות אלה משמטות את הטענה לפיה במועד הגשת כתב האישום לא היה יסוד סביר להאשמה.

נטען כי אף בדיון במ"ת 46913-06-16, בדיון שנערך ביום 12.07.16 מצא בית המשפט, כי "קיימות ראיות לכאורה, אולם יש כרסום לנוכח גרסתו של המשיב המגובה בנצפה בסרטונים" (עמ' 10, שורה 8). באותו דיון בית המשפט הביע דעתו, כי הכרעה תינתן לאחר שמיעת העדים בהליך הוכחות וכך נעשה (עמ' 9, שורה 32).

אשר למחדלי החקירה נטען, כי אין בהם כדי לגבש מסקנה, כי לא היה יסוד סביר להאשמה.

ב. **אין נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצוי.** יש לתת את הדעת לנסיבות שעניינן הליכי המשפט עצמם, אופי הדיכוי ונסיבותיו האישיות של מבקש. לא עלתה טענה של "עלילת שווא", החקירה וההליך נוהלו באופן ראוי ויעיל. המבקש זוכה, בין היתר, מחמת הגנה מן הצדק, ובגין העבירות בהן הודה הוא זוכה מחמת הגנת זוטי דברים. העובדה, כי בית המשפט קבע, כי אלה הן ההגנות העומדות למבקש, היא הנותנת, כי היו ראיות להעמדתו לדין של המבקש.

עניין לנו במבקש אשר בהתנהגותו שלו "הביא להעלאת החשדות כנגדו". התנהגותו של המבקש, לא תרמה לסיומו של האירוע, אלא להסלמתו.

בנוגע לנסיבותיו האישיות של המבקש נטען, כי לחובתו 22 הרשעות קודמות, שעניינן עבירות אלימות, רכוש, החזקת סכין, סחיטה באיומים, איומים, תקיפת שוטר, הפרעה לשוטר, הסגת גבול ועוד. התנהלותו האנטי חברתית של המבקש עלתה אף בהתרשמותו של בית משפט בדיונים בעניינו. בנסיבות אלה עתרה המשיבה לדחות את הבקשה.

דין והכרעה

10. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, מצאתי כי דין הבקשה להתקבל בחלקה.

11. סעיף 80(א) לחוק קובע בעניין הוצאות ההגנה מאוצר המדינה כך:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ה - 1982 בסכום שייראה לבית המשפט...".

עמוד 4

12. כדי לפסוק פיצוי מכוח הוראות סעיף 80(א) לחוק, נדרש קיומם של שני תנאים מצטברים, שבהתקיימם רשאי בית המשפט לפסוק פיצויים.

התנאי הראשון הוא, כי **המבקש זוכה**. תנאי זה הוא בבחינת תנאי סף לכניסה לתחום תחולתו של סעיף 80 לחוק העונשין, כי הנאשם זוכה בדינו.

התנאי השני נוגע לעילת הזכאות. דהיינו, בנסיבות בהן נמצא, כי **לא היה יסוד להאשמה** ולכן הביא הדבר לזיכוי (או לביטולו של כתב האישום) או במקרה בו ראה בית המשפט "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

מקום שנתקיים תנאי הסף, וכן התקיימה עילת זכאות, "רשאי בית המשפט לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו...".

13. הפיצויים אותם אפשר לפסוק לנאשם על פי סעיף 80(א) לחוק הם בגין הוצאות הגנתו או פיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל האישום שבוטל, כאשר הסכומים מוגבלים לאלה הקבועים בתקנות.

14. בעניינו של המבקש, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים (ריבוי עבירות), הכשלת שוטר במילוי תפקידו (ריבוי עבירות), העלבת עובד ציבור (ריבוי עבירות), ושימוש בכח או באיומים למנוע מעצר.

נוכח כפירתו של המבקש, נשמעו ראיות הצדדים והמבקש זוכה מכל המיוחס לו.

15. בהכרעת הדין, נקבע כדלקמן:

"גרסת עדי המאשימה לוותה בסתירות היורדות לשורשו של עניין בעוד גרסת הנאשם הייתה אחידה בעקרי הדברים ויש לה תימוכין בחומר הראיות. גרסת הנאשם לא נסתרה ואף קיבלה חיזוקים בסרטונים ובעדויות השוטרים כמו שהן. התנהלות הנאשם אמנם הייתה עיקשת ותובענית נוכח רצונו לקבל פתרון לבעיה שנוצרה עקב העדר מימון מהבטל"א לשהייתו בקהילה הטיפולית שמשמעותה הרחקתו משם והשבתו למעצר.

הסרטונים לגבי האירוע בסניף ומחוצה לו מחזקים את גרסת הנאשם, כי מעצרו היה שלא כדין, הותרתו מרותק לרצפה במשך דקות ארוכות כשהוא זועק מכאבים הייתה שלא לצורך וכך גם החיפוש שנערך עליו תוך הפעלת כח בחדר המעוכבים בתחנת המשטרה.

בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, קרי מעבר לספק סביר, באשר להשתלשלות המסכת העובדתית שתגבש את יסודות עבירת האיומים כלפי עובדי הסניף המיוחסת לנאשם ואני מזכה אותו מעבירה זו.

לנוכח מעצרו הלא חוקי היה רשאי הנאשם להתנגד לו בעת מעצרו, ואת מעשיו בתוך תחנת המשטרה יש לבחון בקשר למעצר זה, ולכן יש לזכותו מהעבירות כלפי השוטרים.

שוכנעתי, כי מחדלי החקירה בתיק הינם מהותיים ופגעו בהגנת הנאשם. זאת ועוד, המעשים בהם הודה הנאשם אף מקימים לו הגנה מן הצדק שכן הגשת כתב אישום וניהול ההליך פוגעים בתחושת הצדק וההגינות המשפטית לנוכח ההתנהלות הכוללת של המאבטחים והשוטרים בעניינו.

גם מטעמים של הגנה מן הצדק וזוטי דברים אני מזכה את הנאשם מהמעשים בהם הודה; התנגדות למעצר, יריקה, דחיפה, איומים והעלבת עובד ציבור" (סעיף 76 להכרעת הדין, הדגשות לא במקור א.ס.ח.).

16. משזוכה המבקש, הרי שמתקיים התנאי הראשון על פי סעיף 80(א) לחוק ועל בית המשפט לבחון האם העמדתו לדין היתה ללא יסוד להאשמה או לחילופין, האם מתקיימות נסיבות אחרות המצדיקות את קבלת הפיצוי.

17. בחינת השאלה של "לא היה יסוד להאשמה" יבחן בהתאם למצב הראייתי בעת הגשת כתב האישום ולא כפי שהדברים התבררו בדיעבד לאחר שמיעת הראיות בתיק ובחינת מהימנות העדויות.

אכן לגבי חלק מהאישומים הייתה יכולה המאשימה להתרשם, כי הסרטונים תומכים בגרסת המבקש יותר משהיא תומכת בגרסת עדי התביעה. יחד עם זאת, המבקש הודה בחלק מהעובדות המגבשות עבירות, כך שאף בהינתן קשיים ראייתיים לגבי חלק מהאישומים, הרי שלא ניתן לומר, כי היה על המשיבה להימנע מהגשת כתב האישום בשל העדר האשמה ביחס לכל האישומים.

כאמור, לגבי חלק מהאישומים המבקש זוכה, כי לא מצאתי להעדיף את גרסת עדי המשיבה על פני גרסת המבקש שנתמכה בסרטונים ממצלמות האבטחה. ייתכן שיכולה הייתה המאשימה לעשות אבחנה בין חלקי האירוע השונים ולהגיש כתב אישום מצומצם יותר אך לא ניתן לומר במכלול האירועים, ולנוכח עדויות המאבטחים והשוטרים בשלב שמהימנותם טרם נבחנה, כי לא היה יסוד להאשמה.

לגבי חלק מהאישומים המבקש זוכה לאחר שהתקבלו טענותיו לזוטי דברים והגנה מן הצדק, אף שהעבירות בוצעו. אין באלה למנוע פיצוי אך יש בהם להשפיע על היקפו של הפיצוי.

נוכח כל האמור לעיל, לא מצאתי, כי בנסיבותיו של התיק שבפני התקיים התנאי של "לא היה יסוד להאשמה" בהגשת כתב האישום ממנו זוכה המבקש.

18. נסיבות אחרות המצדיקות קבלת פיצוי

בע"פ 310/14 לחאם ודיע נ' מדינת ישראל (17.6.15) (פסקה 11) נקבע, כי "אשר לעילה השנייה שבסעיף 80 לחוק העונשין - נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי - הפסיקה הדגישה פעמים רבות כי עילה זו מנוסחת

בעמימות במתכוון. זאת כדי לאפשר לבית המשפט מרחב שיקול דעת בבחינת השאלה, העובדתית והערכית, אם בנסיבות המקרה המסוים יש מקום לפצות את הנאשם שזוכה בגין כליאתו".

כן ראו ע"פ 1442/12 פלוני נ' מדינת ישראל (26.2.13) (פסקה 6):

"ענייננו מתמקד אפוא בחלופה השניה של 'נסיבות אחרות המצדיקות זאת', שהיא כרקמה הפתוחה שבית המשפט רשאי ליצוק לה תוכן ממקרה למקרה תוך הפעלת שיקולים פרטניים של צדק וחמלה ושיקולים כלליים של מדיניות משפטית. למרות עמימותה של חלופה זו, הפסיקה נתנה בה סימנים, ובעניין דבש נקבעו שלוש קטגוריות של נסיבות להכוונת שיקול הדעת של בית המשפט: הליכי המשפט עצמם; אופי וטיב הזיכוי; נסיבות אישיות של הנאשם החיצוניות למשפט. לצד קטגוריות אלו התפתחו בפסיקה מבחני-משנה, כגון התנהגות המשטרה והתביעה (באופן זדוני או רשלני); התנהגות הנאשם בחקירתו או במהלך משפט (כגון נאשם ששיקר או שמר על זכות השתיקה); סוג העבירה והעונש לו הנאשם היה צפוי אלמלא זיכוי".

19. בהכרעת הדין נמתחה ביקורת על אופן ניהול החקירה והפגיעה שנגרמה להגנת המבקש בשל כך. לנוכח מעצרו הבלתי חוקי של המבקש נקבע, כי מעשיו של המבקש לאחר מעצרו חוסים תחת הגנות של הגנה מן הצדק וזוטי דברים.

בהכרעת הדין נקבע כי:

"68. עוצמתה של תחושת חוסר הצדק המתעוררת מובילה למסקנה שלא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירות בהן הודה וזאת על רקע הנסיבות בהן בוצעו.

69. הנאשם נעצר שלא כדין, הושכב על הרצפה דקות ארוכות באופן משפיל לעיני כל וללא הצדקה, כאשר ניתן היה להושיבו בצד או בתוך הניידת, כפי שנעשה בסופו של דבר. כל העת שוטר ומאבטח רוכנים מעליו ומרתקים אותו לרצפה כשהוא זועק מכאבים וכל עובר אורח עוצר לראותו, לרבות עובדי הסניף שיצאו לראות את הנעשה.

בהגיעו לתחנת המשטרה לא זכה הנאשם לטיפול רפואי אף שאין מחלוקת שהיה חבול, הוא צולם על ידי שוטר באופן שלטענתו היה בו להשפילו, חומר שלא היה לו כל זכר בחומר הראיות ושמור בבית השוטר. בהמשך נערך עליו חיפוש נוסף, תוך הפעלת כח, אף שאין מחלוקת שנערך עליו חיפוש בעת מעצרו ובעת קבלתו לחדר המעוכבים. חרף טענות הנאשם, איש לא חקר את המעוכבים שהיו עדים לאירוע והשוטרים שנכחו לא התבקשו לערוך תרשומת לגביו.

הרשעת הנאשם בנסיבות אלה, במעשים בהם הודה, עומדת לטעמי בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית ולא ניתן לרפא הפגמים הרבים, אלא בדרך של זיכוי".

20. על רקע הביקורת לגבי אופן ניהול החקירה, לא יכולה להיות מחלוקת בדבר העוול שנגרם למבקש לנוכח מחדלי החקירה. כאמור בהכרעת הדין עסקינן במחדלים מהותיים "אני סבורה שמדובר בפגמים מהותיים, ובמיוחד אמורים הדברים נוכח צבר המחדלים שיש בהם לפגוע פגיעה ממשית בהגנת הנאשם וביכולתו להוכיח את טענותיו, כי ננקטה כלפיו אלימות ורק לאחריה הגיב אף הוא באלימות". (סעיף 63 להכרעת הדין).

21. המבקש יליד 1956, צירף לבקשה תצהיר ממנו עולה שהוא מתגורר בגפו בדירת עמידר וסובל מנכות פיזית ונפשית (התקפי חרדה, קשיי שינה ותפקוד). המבקש צירף מסמך מהמוסד לביטוח לאומי לפיו הוא אינו עובד מיום 1.12.16, וכי הוא מתקיים מקצבת נכות כללית בשיעור 47% לצמיתות ודרגת אי כושר בשיעור של 75%.

המבקש צירף החלטה מיום 3.3.19 בה ניתן צו כינוס בעניינו.

לחובתו של המבקש לא פחות מ-22 הרשעות קודמות בגין ריצה 39 חודשי מאסר בפועל וב"כ המשיבה התייחסה להתנהגות האנטי חברתית של המבקש, כפי שאף באה לידי ביטוי בדיונים שהתקיימו בפניו במהלך שמיעת הראיות.

התייחסתי לכך אף בהכרעת הדין "לשונו של הנאשם חדה, שפתו מתריסה ולא מכבדת, אבל בינה לבין המיוחס לו בכתב האישום הפער גדול ולא הוכח הנטען כלפיו" (סעיף 32 להכרעת הדין).

לנסיבות האישיות של המבקש ולאופן התנהלותו באירועים מושא כת בהאישום יש השפעה על שאלת שיעור הפיצוי שייפסק למבקש. לא בכדי הפסיקה הדגישה, כי עילה זו של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" מנוסחת בעמימות. לבית המשפט שיקול דעת רחב בבואו לבחון האם מבחינה עובדתית וערכית יש מקום לפצות את המבקש בגין תקופת מעצרו.

22. נוכח כל המפורט לעיל, זכאי המבקש לפיצוי בהתקיים נסיבות אחרות המצדיקות זאת.

23. סעיף 8(א) לתקנות קובע כך "סכום הפיצוי המרבי בעד יום מעצר או מאסר הוא החלק ה-25 של השכר החדשי הממוצע במשק ביום מתן החלטת בית המשפט לענין הפיצוי...". אין מחלוקת בין הצדדים, כי השכר הממוצע במשק הוא בסך 10,139 ולכן הפיצוי היומי המירבי עומד על 405.56 ₪.

24. מקובלת עלי עמדת המאשימה, כי המבקש בהתנהלותו הנוקשה ובחוסר שיתוף הפעולה שלו עם ההוראות שניתנו לו על ידי המאבטחים בסניף הביא להסלמת האירוע. ייתכן שתגובות אחרות של המבקש היו מובילות לתוצאה אחרת בהתנהלות המאבטחים והשוטרים כלפיו. אפשר שהתנהלותו הבעייתית של המבקש, כפי שבאה לידי ביטוי אף בדיונים בפניו נעוצה במצבו הבריאותי-נפשי של המבקש. נוכח "תרומתו" של המבקש להסלמת האירועים, הרי שיש לתת לכך משקל בשיעור הפיצוי שייפסק לו.

25. שקלול הנתונים מוביל למסקנה ששיעור הפיצוי בנסיבותיו של תיק זה הוא בשיעור 50% מהסכום המירבי.

26. נוכח כל האמור לעיל, אני מקבלת את הבקשה באופן חלקי ומחייבת את המשיבה, באמצעות אוצר המדינה, לשלם למבקש פיצוי בסך 6,083 ₪ בגין ימי מעצרו בתיק זה. הסכום ישולם בתוך 30 יום מהיום, שאם לא כן ישא הפרשי ריבית והצמדה כחוק עד יום התשלום בפועל.

המזכירות תעביר ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ב ניסן תש"פ, 16 אפריל 2020, בהעדר
הצדדים.